

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubora Šeba a sudkýň JUDr. Evy Sakálovej a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobkyne **R., N., N., IČO: X.** zastúpenej JUDr. Svoradom Petruškom, advokátom v N., Kupecká 18, proti žalovanému **L., štátny podnik, N. X., IČO: X.**, zastúpenému JUDr. Pavom Halajom, advokátom v Revúcej, Námestie slobody 2, **o vydanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4 C 65/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. mája 2013 sp. zn. 19 Co 158/2011, takto

r o z h o d o l :

Z a m i e t a dovolanie proti časti výroku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. mája 2013 sp. zn. 19 Co 158/2011, ktorým zmenil výrok rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 9. marca 2011 č.k. 4 C 65/2008-457 o povinnosti žalovaného vydať a navrátiť žalobkyni vlastníctvo k nehnuteľnostiam – stavbe súpisné číslo X., chata, postavenej na parcele registra „C“ č. X. v katastrálnom území O., v obci O., zapísanej Správou katastra Bánovce nad Bebravou na liste vlastníctva č. X. tak, že v tejto časti návrh zamietol.

Vo zvyšnej časti dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa podanou žalobou (návrhom) domáhala vydania nehnuteľností v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. a to stavby – chaty súp. č. X., stojacej na parcele registra „C“ č. X. v katastrálnom území O., zapísanej na LV č. X., ďalej nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území U. P., a to lesných pozemkov parc. č. X.X. o výmere 726 m² a parc. č. X.X. o výmere 53 m², parc. č.X... – zastavaná plocha o výmere 1057 m², identifikovaných GP č. 84/2000, stavby súp. č. X. – chata Z. na parc. č. X.X., zapísanej na LV č. X., domu – 1.b.j. hájovňa K.l súp. č. 4 na parc. č. X., zapísanej na LV č. X. a domu 1.b.j. hájovňa K.l súp. č. 3 na parc. č. X. zapísanej na LV č. X. a parcely v katastrálnom území Ž. č. X. zastavaná plocha o výmere 119 m².

Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom z 9. marca 2011 č.k. 4 C 65/2008-457 uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastníctvo k nehnuteľnostiam – stavbe súpisné číslo X., chata, postavenej na parcele registra „C“ č. X. v katastrálnom území O., v obci O., zapísanej Správou katastra Bánovce nad Bebravou na LV č. X., parcele registra „C“ č. X.X. o výmere 726 m², ostatné plochy, nachádzajúcej sa v katastrálnom území U. P., v obci U. P., identifikovanej Geometrickým plánom č. 84/2000 zhotoveným dňa 20.11.2000 a overeným Katastrálnym odborom Okresného úradu v Bánovciach nad Bebravou dňa 8.10.2001 pod č. 337/2001 a vo zvyšku návrh zamietol. Rozhodnutie v časti, ktorou vyhovel návrhu prvostupňový súd odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa je v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. osobou oprávnenou, čo v priebehu konania uznal aj žalovaný. Zároveň mal súd prvého stupňa za to, že žalobkyňa je tým subjektom, ktorého nehnuteľné veci konkrétne stavba súpisné číslo X. v katastrálnom území O. a parcela registra „C“ č. X.X. o výmere 726 m² - ostatné plochy, nachádzajúca sa v katastrálnom území U. P., prešli do vlastníctva štátu v období od 8. mája 1945 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 zákona č. 161/2005 Z.z., konkrétne spôsobom uvedeným pod písmenom c) – odňatím bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy a tieto nehnuteľnosti sú v súčasnosti evidované vo vlastníctve štátu a v správe žalovaného, ktorý je povinnou osobou. Konkrétne, pokiaľ ide o stavbu súpisné číslo X., postavenú na parcele č. X. v k.ú. O., súd prvého stupňa (o.i.) uviedol, že táto v minulosti preukázateľne nebola evidovaná v pozemnoknižnej vložke a samostatne jednotlivé dôkazy priamo nesvedčia tomu, že táto stavba bola pred 8. májom 1945 vo vlastníctve žalobkyne a po

tomto dátume prešla do vlastníctva štátu spôsobom, ktorý predpokladá zákon č. 161/2005 Z.z. Uvedené preukazujú jednotlivé dôkazy iba nepriamo, pričom však pri hodnotení týchto dôkazov v ich súhrne je zrejmé, že ide o nehnuteľnosť, ktorá bola vo vlastníctve žalobkyne a zákonom predpokladaným spôsobom prešla do vlastníctva štátu. Táto stavba je vedená na liste vlastníctva č. X. vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe žalovaného, v ktorého držbe sa nachádza. Pozemok pod stavbou je vo vlastníctve žalobkyne. Stavba bola na list vlastníctva zapísaná na základe listiny o určení súpisného čísla X. z X..7.1999, pričom v tejto listine je uvedené, že stavba bola postavená v roku 1920, preto nemohla byť zhotovená žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom, čo žalovaný ani spoľahlivo nepreukázal. K námietke žalovaného, že stavbu podstatným spôsobom zrekonštruoval a nadobudol tak k nej vlastnícke právo spracovaním, súd prvého stupňa uviedol, že žiadna takáto rekonštrukcia v konaní preukázaná nebola a nebolo preukázané ani odstránenie pôvodnej stavby. Vychádzal tiež z toho, že čo prirástlo k pôvodnej neodstránenej stavbe, patrí vlastníkovi tejto pôvodnej stavby (§ 135a Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o parcelu registra „C“ č. X.X. o výmere 726 m², ostatné plochy, nachádzajúcu sa v katastrálnom území U. P., táto bola súčasťou pôvodnej parcely evidovanej v registri „E“ ako parcela č. X.. Daná parcela vznikla z parcely č. X. evidovanej v PK vložke č. X., vlastníctvo ku ktorej svedčí žalobkyni a táto ju nadobudla na základe kúpno predajnej zmluvy Čd. 1760/37 od M. Z.. Parcela tak spĺňa podmienky v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. na to, aby vlastníctvo k nej bolo žalobkyni (od ktorej bola prevzatá a odovzdaná štátnym lesom podľa zákona č. 142/1947 Zb.) od žalovaného navrátené a nehnuteľnosť jej vydaná. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu vo zvyšku prvostupňový súd odôvodnil tým, že v konaní nebolo preukázané, že chata Z. (stavba súp. č. X. v k.ú. U. P.) je nehnuteľnosťou, ktorá by prešla z vlastníctva žalobkyne do vlastníctva štátu v období od 8. mája 1945 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 zákona č. 161/2005 Z.z. Naopak, žalovaný preukázal, že stavbu nadobudol originárnym spôsobom, a to jej výstavbou (zhotovením novej veci) v roku 1970. Táto stavba stojí na pozemku parc. č. X.X., ktorého vydania sa žalobkyňa taktiež domáhala. Dokazovaním bolo preukázané, že uvedená parcela bola pred 8. májom 1945 vo vlastníctve žalobkyne a bola jej odňatá a vlastníctvo prešlo na štát, no túto parcelu nemožno žalobkyni vydať práve preto, že po prechode do vlastníctva štátu bola v roku 1970 zastavaná práve vyššie uvedenou chatou Z. Háčovňa K., teda stavby súp. č. 3 a súp. č. 4 nie je možné žalobkyni vydať, pretože bolo preukázané, že vlastníctvo k nim nadobudla po roku 1945 Slovenská republika originárnym spôsobom a to zhotovením – výstavbou, keď pôvodná háčovňa bola zbúraná, t.j. došlo

k odstráneniu pôvodných stavieb a k postaveniu nových. Pokiaľ ide o parcelu registra „C“ čX... o výmere 1057 m² v katastrálnom území U. P., táto je v súčasnosti na základe ROEP-u vedená na vlastníka M. Z. v správe Slovenského pozemkového fondu, preukázateľne teda nie je vo vlastníctve Slovenskej republiky a preto nie je možné domáhať sa jej vydania voči žalovanému v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. Parcela č. X. v k.ú. Ž. je v súčasnosti zastavaná stavbou súp. č. X. – maštaľ, ktorá je vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe žalovaného a je vedená na LV č. X.. Tento pozemok nie je spôsobilým predmetom vydania, pretože podľa § 6 písm. b/ zákona č. 161/2005 Z.z. vlastníctvo sa nevracia k pozemku, ktorý bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu zastavaný, pričom bolo preukázané, že stavba maštale bola na uvedenom pozemku postavená právnym predchodcom žalovaného po tom, čo pozemok prešiel do vlastníctva štátu.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom z 9. mája 2013 sp. zn. 19 Co 158/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti – vo výroku, ktorým prvostupňový súd uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastníctvo k nehnuteľnostiam – stavbe súpisné číslo X., chata, postavenej na parcele registra „C“ číslo X. v katastrálnom území O., v obci O., zapísanej Správou katastra Bánovce nad Bebravou na liste vlastníctva číslo X. zmenil tak, že návrh v tejto časti zamietol. V časti výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobkyni vlastníctvo k nehnuteľnostiam – parcele registra „C“ číslo X.X. o výmere 726 m², ostatné plochy, nachádzajúcej sa v katastrálnom území U. P., v obci U. P., identifikovanej geometrickým plánom číslo 84/2000, zhotoveným dňa 20.11.2000 a overeným Katastrálnym odborom Okresného úradu v Bánovciach nad Bebravou dňa 08.10.2001 pod číslom X. napadnutý rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Konečne, v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa vo zvyšku návrh zamietol, napadnutý rozsudok potvrdil. Svoje rozhodnutie v zmeňujúcom, zamietajúcom výroku odôvodnil tým, že po doplnení dokazovania na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý svoje závery o vlastníctve žalobkyne k nehnuteľnosti – stavbe súp. č. X. v k.ú. O. vyvodil z nepriamych dôkazov, dospel k záveru o nepreukázaní vlastníckeho práva žalobkyne k tejto nehnuteľnosti, pričom tento svoj právny záver podrobne zdôvodnil. Zrušenie časti výroku ohľadne parcely č. X.X. a vrátenie v tejto časti veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie v zásade odôvodnil tým, že v tejto časti je rozhodnutie predčasné. Vyslovil názor, podľa ktorého je potrebné sa zaoberať tým, akým spôsobom je parcela využívaná, či na nej nie sú

umiestnené ďalšie stavby, nakoľko až následne možno ustáliť, či sa jedná o spôsobilý predmet vydania. V dôvodoch rozhodnutia o potvrdení prvostupňového rozsudku v časti výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so záverom a odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti doplnil dôvody na preukázanie záveru, že žalobkyňa nebola vlastníčkou dotknutých nehnuteľností, z ktorého dôvodu nie je oprávnenou osobou na ich vydanie a navyše parcela čX... nie je v súčasnosti ani vo vlastníctve Slovenskej republiky, z ktorého dôvodu ohľadom tejto parcely nie je žalovaný ani pasívne vecne legitimovaný. Rozsudok prvostupňového súdu nebol účastníkmi napadnutý odvolaním v časti, v ktorej bol zamietnutý návrh žalobkyne na vydanie a navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, a to stavby súp. č. X. – chata, Z. na parc. č. X.X., zapísanej na LV č. X., v k.ú. U. P., parc. č. X./3 o výmere 53 m², zastavaná plocha v k.ú. U. P. parc. č. X. v k.ú. Ž., zastavaná plocha. V tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd nepreskúmaval, v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, žiadala ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalobkyňa v dovolaní namietala, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne nehnuteľností (háčovňa K. súp. č. 3, 4), ktoré podľa skutkového záveru prvostupňového aj odvolacieho súdu sú stavbami, ktoré žalovaný získal originálnym spôsobom, keď pôvodné stavby zbúral tak, že prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie ich prvého nadzemného podlažia a postavil nové. V súvislosti so stavbou súp. č. X. postavenou na parc. reg. „C“ č. X. v kat. úz. O., zapísanou na LV č. X. žalobkyňa poukázala na to, že bola jej vlastníčkou. Odvolací súd z vykonaného dokazovania preto dospel k nesprávnemu záveru, že nepreukázala svoje vlastnícke právo a na základe nesprávne zisteného skutkového stavu vec nesprávne právne posúdil keď uzavrel, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na vydanie predmetnej nehnuteľnosti. Rovnako pokiaľ ide o nehnuteľnosti parc. č. X.X. a parc. čX..., tieto mali byť žalobkyni vydané, pretože bola ich vlastníčkou.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákona pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V preskúmvanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd (ako je v podrobnostiach uvedené už vyššie v odôvodnení tohto rozsudku) rozsudok súdu prvého stupňa v časti zmenil, v časti zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v časti potvrdil (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.). Vzhľadom na to je nepochybné, že dovolanie žalobkyne je prípustné len proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.) a proti ďalším dvom výrokom rozsudku odvolacieho súdu (zrušujúcemu a potvrdzujúcemu) prípustnosť dovolania žalobkyne z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou,

či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 vylúčené. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazovala dovolateľka.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v preskúmvanej veci v prípade žalobkyne nerešpektovali niektoré z týchto práv bez ohľadu na to, že samotná žalobkyňa ani v dovolaní nešpecifikovala, v čom spočívala existencia ňou tvrdenej procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je riadne skutkovo i právne odôvodnené, t.j. nie je nepreskúmateľné, prípadné nesprávne skutkové závery, vyvozené z vykonaného dokazovania nie sú vadou, ktorá by zakladala odňatie možnosti konať pred súdom, nie sú dovolacím dôvodom v prípade dovolania proti výroku, ktorým odvolací súd zrušil výrok rozhodnutia ohľadom parcely č. X.X. a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie ako ani v prípade dovolania proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým návrh zamietol (v časti napadnutej odvoláním).

Dovolateľka ďalej namieta, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársku pôdu,
- b) hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti,
- c) lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním,
- d) podiely spoločnej nehnuteľnosti (§ 2 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z.)

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z.z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

Ako správne uvádza odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku, jedným zo základných predpokladov pre uplatnenie nároku v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. je preukázanie vlastníckeho práva osoby domáhajúcej sa vydania a navrátenia nehnuteľnosti, ktorá prešla do vlastníctva štátu, obce v období vymedzenom v ustanovení § 2 ods. 2 citovaného zákona, pričom orgány štátu sú pri aplikácii a interpretácii tohto predpisu povinné postupovať v súlade so zákonnými záujmami subjektov, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná, čo však neznamená, že možno vyhovieť každému návrhu v zmysle zákona oprávnenej osoby bez toho, aby aspoň spôsobom obvyklým osvedčila svoje vlastníctvo k nehnuteľnosti, ktorej vydania sa domáha.

Skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní odvolací (a aj prvostupňový) súd sú postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobkyňa sa domáhala od žalovaného vydania nehnuteľností špecifikovaných v úvode tohto rozhodnutia.

Pokiaľ ide o nehnuteľnosť – stavbu súpisné číslo X., postavenú na parc. č. X. v k.ú. O., vedenú Správou katastra Bánovce nad Bebravou na LV č. X. odvolací súd sa stotožnil so

závermi súdu prvého stupňa, že jednotlivé dôkazy priamo nesvedčia tomu, že predmetná stavba, bola pred 8. májom 1945 vo vlastníctve žalobkyne a po tomto dátume prešla do vlastníctva štátu spôsobom, ktorý predpokladá zákon č. 161/2005 Z.z. ako aj, že táto stavba nebola nikdy ako nehnuteľnosť vedená v pozemkovej knihe a na LV č. X. vo vlastníctve žalovaného bola zapísaná až dňa 30.07.1999 na základe listiny o zmene evidenčného čísla na súpisné č. X. z X..07.1999. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, však odvolací súd po zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti v rozhodnom období nepreukázala. Dovolací súd sa stotožňuje s konštatovaním odvolacieho súdu, podľa ktorého z listinných dôkazov, z ktorých prvostupňový súd vyvodil vlastnícke právo k tejto spornej nehnuteľnosti, sa javí, že žalobkyňa uvedenú nehnuteľnosť užívala v čase účinnosti zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy, avšak jej vlastnícke právo z týchto listinných dôkazov nevyplýva a to ani nepriamo. Kúpna zmluva uzavretá v roku 1936 pod Čd. 1760/37 s M. Z. nijako nepreukazuje vlastnícke právo žalobkyne k budove súp. č. X. v k.ú. O., keďže o nej nie je žiadna zmienka. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani neexistenciu zápisu tejto stavby v pozemkovej knihe, takže je otázne, na čo správne poukázal aj odvolací súd, či M. Z. ako predávajúci, ktorý na žalobkyňu neprevádzal zmluvne všetok svoj nehnuteľný majetok, bol jej vlastníkom. Dôkazom na preukázanie vlastníctva žalobkyne nie je ani výpis poisťovne SLOVAN z požiarnej poisťky poistených objektov patriacich k lesníctvu Sídelskej kapituly, keďže predmetom poistnej zmluvy nemusel byť iba majetok vo vlastníctve, ale mohol ním byť aj majetok, ktorý mala žalobkyňa v nájme, ktorú skutočnosť ostatne pripustil už aj prvostupňový súd. Následný záver odvolacieho súdu, že pokiaľ aj predmetom kúpnej zmluvy bola zastavaná plocha – parc. č. X. v k.ú. O., samotná táto skutočnosť nie je dôkazom vlastníckeho práva žalobkyne k stavbe sa tejto parcele stojacej, je logický. Pokiaľ teda odvolací súd z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalobkyňa nepreukázala vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti v rozhodnom období, v zmysle § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 161/2005 Z.z. žalobkyňa nie je oprávnenou osobou ktorej nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v rozhodnom období spôsobom uvedeným v § 3 cit. zákona a preto v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol, rozhodol správne.

Ako je zrejmé už z vyššie uvedeného odôvodnenia tohto rozsudku, žalobkyňa v dovolaní nedôvodne namietala existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a súčasne dovolanie odôvodnila aj tým, že (celé) napadnuté rozhodnutie spočíva

na nesprávnom právnom posúdení veci. Posledne uvedený dovolací dôvod teda uplatnila nielen vo vzťahu k zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ale aj voči výrokom tohto rozsudku, ktorým odvolací súd v časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v časti ho potvrdil. Treba uviesť, že neprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobkyne, pri nepreukázaní existencie ňou tvrdenej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezistení iných väd uvedených v § 237 O.s.p., proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vo zvyšnej časti, t.j. voči zrušujúcemu a potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu dovolanie žalobkyne odmietol, keďže na podanie dovolania proti zrušujúcemu výroku chýba žalobkyni subjektívne oprávnenie, nakoľko touto časťou rozhodnutia jej nebola spôsobená žiadna ujma (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a v časti potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu ide o dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento orávaný prostriedok neprípustný (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodal, preto mu táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2015

JUDr. Eubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová